

TOPIC TV & TISK

Hřbitovy, místo posvátné (10)
Snědá síla (12)
Voladores—tanec ve výšinách (13)

Utajovaní mistři popravčí (16—17)
Došlo na Jana Ámose (19)

dobry večer

P Á T E C N Í P Ř Í L O H A V E Č E R N Í K U - P R A H A

Zpěvák JANEK LEDECKÝ se po kariéře v kapele Zentour zapsal na začátku své sólové dráhy do povědomí jako slušný hoch s kytarou a melodickými písničkami, což mu vyneslo jak nálepku idolu pro holčičky, tak posléze hudební cenu Grammy 96 v kategorii zpěváků.

Jaký vliv má na hudební kariéru tuzemského muzikanta získání Grammy?

Úplně upřímně, já si ty ceny hodně vážím, ale neudělá to v podstatě nic s ničím. Pro mě je to jenom určitý zadosťuchání, protože vím, že nejsem žádný miláček kritiky a tohle je, marná věc, cena lidí, kteří mají s tou hudbou něco společného. Je to prestižní společenská věc, ale to je všechno. Chtěl jsem rozhovor s Sheryl Crowovou, jaký je to dostat americkou Grammy. Říká, že když rozlepi tu obálku a přičtou The winner is..., tak si můžete jít rovnou zamlužit nějaký hezký barák v Beverly Hills, protože je hoto-vo, tím je všechno potvrzené, dopad na prodej nahrávek, smlouvy a další věci je okamžitý a jasný. U nás to nemá zatím efekt téměř žádný, přál bych si, aby Grammy do budoucna měla větší váhu.

Co je třeba mít k úspěchu, stačí mít kliku?

Bez ní to rozhodně nejde, ale je třeba být na to ještě jinak přichystaný, stejně třeba ve sportu jako v umění, bavil jsem se o tom se spoustou lidí. Každý má v životě určité momenty, křížovatky, kdy se rozhoduje, co bude dělat. Tam si zvolí směr, a to určí úplně celý další život. Když si to uvědomím za sebe, mně se to stalo, když jsem ošlehl na kon-

kurz, který vypsalá Jana Kroubková pro vokální Horůčka Band. Ona mě vzala, pak dala kontakt na mě klukům z Zentouru... V té době jsem vůbec nevažoval, že bych se mohl profesionálně živit hudbou. Bral jsem to tak, že mě to baví, ale co se dělat, studuju práva, budu právník. Když bych na ten konkurz nepřišel, byl bych dneska třeba advokát, občas si někde

zahrál, nenaučil bych se psát písničky a dělal bych něco úplně jiného.

Není vám někdy malá šablona hodného pozitivního kluka s kytarou?

Malér je asi možná v tom, že to není šablona, ale že to tak je. Hlavně nemám chuť se někde pletvafovat a vymýšlet si image. S tím jsem skončil odchodem ze Zentouru, kde se půdiová prezentace pořád hrozně zvažovala. Když jsem dělal Na ptáky jsme krátký, ptal se nejdrív producent Julo Kinček, jaká bude image. Když jsem mu řekl, že žádná, že tam prostě budu v džínách a bílém tričku, tak to přijal. Když tyhle věci dělám nejpřírozeněji, jak to cítím, fungují nejlíp. A co se týče hodnejch kluků, je mi na blíž z kapel, které dělají hrdinství z toho, že se fetuje a chlastá, jak jsou "bad boys". Já mám už tolik mrtvejch kamarádů i tragédií v rodině... Jinak ať si každý dělá, co chce, jenom mě štvě, že z toho dělají přednost. Já sám jsem zkoušel sponstrovat různé věci a jsem rád, že se mi to povedlo ustát a teď tady sedím. Ale ty děti, kterým je šestnáct, sedmnáct, nemají moc šanci rozlišit, co je experiment a co už nebezpečí.

Takže jste přijal nálepku zpěváka pro despitavící dívky? Většinou takové označení dostanou od lidí, který v životě nepřijdou na koncert a znají moje písničky jenom podle toho, co se hraje v rádiu. Já osobně mám třeba na deskách většinou úplně jiný favority. Ale tak se to dělá všude na světě, že se pro média vybírají věci, které mají největší šanci tam fungovat. Je mi líto, že rádia předkládají jenom určitou část toho, co zpí-

vám, a trochu to zkrášlujou, ale s tím se nedá nic dělat.

Písničky, zvlášť z posledního alba Mít kliku, působí jako velká pohoda, píšu se vám snadno?

S každou deskou je to tak, že mám muziku hotovou daleko dřív. Muziku můžu dělat kdykoliv, třeba na hotelu nebo když je vedle mě, ale na texty potřebuju absolutní soustředění, ticho, takže píšu po nocích, protože u nás doma je přes den dost rušno. Probíhá to tak, že první měsíc pořád píšu a pořád nic, už začínám volat různým kamarádům, od kterých bych si případně rád nechal napsat texty, a oni zase nemají právo čas. Pak se to najednou povede a začne mi to strašně rychle přibývat. Asi je to celé v součlání, že se člověk potřebuje naladit na nějaké vlny podvědomí. Tvůrčí věci vznikají asi tak, že co někdo načerpá, ať už to zazíl, přečetl nebo viděl v kině, se mu někde uchovává, i když o tom ani neví, a fír tvorby je, že se mu mezi věcmi v hlavě povede vytvořit nějaké krátké spojení a ono to dá něco jiného. Možná...

Velký vliv na vás prý mělo set-

Nestačí mít kliku a Grammy

u neodešel, dokud to nebylo napsané. Ale i pak jsem to bral jenom jako jednu z písniček na desku a na takový ohlas ani nepomyslel. Něco takového se ale povedlo dost vzácně. Pociť, že to bude fungovat, jsem měl u Na ptáky jsme krátký, ale většinou se v odhadu mylím, takže to nechávám jiným. Teba písničku Pěkná, pěkná, pěkná jsem vůbec nechodil dát na singl, natož na pilotní singl z alba s číselka na koncertů po ní lidi tleskají tak dlouho, dokud jim nefukne dost, fakt jsem to zkoušel, vydržel tři čtyři minuty. Ze stejného důvodu se necpu do vymýšlení scénářů ke klikům, je zajímavější když přijde někdo, kdo v písničce uvidí jiné věci než já jako autor.

Máte za sebou část turné, které vyvrcholilo 11. listopadu koncertem v Lucerně. Jak se vám hraje?

Dvě poslední turné za sebou jsem měl vánoční, to poslední vysloveně komorní s Wihanovým kvartetem, teď jsem se těšil na víc big beatu. Mám z toho radost, jak se to rozběhlo a jak to frčí, protože kapelu jsem dal dohromady takovou, že se mi to snad ještě nepovedlo, aby to vzácně hrálo. Většina muzikantů je ze Slovenska — Mišo Kovalčík, Martina Valimová a Martin Hanzel, Dava Onwualu je černý pesák z Londýna, Michal Běloušek z B&M, vokalistky Markéta Lipšová a Kamila Kašliková. V Lucerně by s námi měla navíc hostovat ostravská kapela G. G. Pump, která na albu Mít kliku nazpívala vokály. Jinak v některých místech jsem byl malinko zaskočený tím, kolik chodí dospělého publika, ale ono je to tak, že se začínalo v divadlech, kam jsou dopředu drabé lasky. V halách a sálech jako Lucerna je pod půdím teenage publikum a o dospělých ani nevíme, protože stojí někde dál a tolik nezapívají, ale jsou tam. Každopádně je to asi třikrát větší výtěžství, když se podaří tyhle lidi zvednout ze židli a přitáhnout na koncert.

Tomáš SUCHOMEL

Snímky: VP — Hamerníková a archív

